

Между това Светославъ се затворилъ въ Дръстъръ. Съ смъртни наказания и заточения той усмирилъ недоволнитъ българи. На 23 априлъ византийцитъ се показали предъ града. Голѣмото сражение предъ вратитъ на града било решено едва презъ нощта отъ византийската конница. Следъ това Дръстъръ билъ обсаденъ въ продължение на три месеца, както откъмъ суша, тъй и откъмъ рѣката. Въ борбата участвували сжшо и рускитъ жени въ мъжки дрехи. Изнурени отъ гладъ, обсадения на 22 юлий направили последенъ, отчаянъ опитъ за излизане, който ги принудилъ съ нещастния си изходъ да сключатъ миръ, следъ което, снабдени съ кораби и припаси, тѣ се върнали у дома си.

Светославъ не видѣлъ вече родния си край; той билъ убитъ при праговетъ на Днепъръ въ борба съ печенегитъ. Отъ неговия черепъ печенежкитъ князь Куря направилъ чаша за пиене.

Дунавска България била цѣла заета отъ гърцитъ. Цимисхий и не мислѣлъ да възвърне царството на освобождения Борисъ, макаръ че при стѣпването си въ България навредъ се изтъквалъ като освободителъ на тая страна отъ владичеството на руситъ. Царъ Борисъ II и българскиятъ патриархъ Дамянъ били свалени и Източна България, т. е. северна Тракия съ Пловдивъ и страната между Балкана, Осъмъ, Дунавъ и Понтъ била присъединена къмъ Византийската империя. Преславъ билъ преименуванъ въ Йоанополъ споредъ името на императрицата, а Дръстъръ — въ Теодорополъ въ честъ на св. Теодоръ Стратилатъ, който, както мислѣли, помагалъ при обсадата. Като се завърналъ съ триумфъ, победителътъ пожертвувалъ въ катедралата Св. София короната на закоренѣлитъ врагове на Римската империя. Борисъ трѣбвало публично да снесе отъ себе си украсената съ злато и бисеръ пурпурна тиара, багреницата и червенитъ обуца; вмѣсто това той получилъ титлата магистъръ на империята. По-младиятъ му братъ Романъ билъ скопенъ.

По такъвъ начинъ източното българско царство, което по своя обемъ надминавало само съ малко държавата на Испериха и обгръщало въ себе си само малка частъ отъ силната монархия на Симеона, попаднало подъ властта на гърцитъ, като просъществувало всичко деветъ години (963—971). Византийцитъ владѣли въ ония области, които въ течение на триста години се намирили подъ властта на българскитъ князе и служили за изходна точка на тѣхнитъ победоносни походи. Между това династията на Шишмана се задържала недокосната въ несравнено по-голѣмото западно царство.

